

Egyetlen út sem

A távolság amit magamban
örzök, akár egy átvilágított
éjszaka.

Egyedül hallgatom a
csend szavahihető
mondait, születésről,
életről, halálról.

Itt élek a tél lidérces
szelei között a délelőtti
havazás némaságában.

Elleng a csend. Az ölelés
forró éjjele nem takargat
suttogást, hallgató virágzást.

Elsuhogtak a fényküllők
arany pásztái...

Álmaimban távoli mezőkről
ügetnek felém lobogó sörénnyel
a gyermekkor meghajszolt lovai.

Mennyei ménes nyerít,
sörényes virradat...

Hiába tudom, hogy van
egy ház, hiába tudom,
melyhez egyetlen út
sem vezet már.

Lieber Erzsébet: Ház-lap 3-6.

Szülőföld

Az erdőre frissen rászállt az ősz.
Sziszegő színeit ejti az
avarra a tünékeny délután.
Kötve vagy ehhez a tájhoz,
mint láncsal a kerék,
mint a Nap küllője a földhöz.
A szülőföld harangja
szívedben kongat. Az utcák
kézen fognak, tenyerükben
dédelgetnek, rád terítik por
selymeiket. Belenézel tágra nyílt,
révedező szemmel a kérlelhetetlen
emberi sorsba. Bárhol élsz,
napjaid, mint felbélyegzett
levelek indulnak hazafelé.
Itt testvéred a leggyaralóbb
teremtmény is.
Valami örvendező félelem
torkon ragad. Valami megerősít.
A falu szelíd dombjai őrzik
tekinteted, a végtelenségbe
vonulva tovább.

Lieber Erzsébet: Víz-sziget, land art-projekt 2.